

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Кж 1 43/15
02.04.2015. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Драгољуба Вујасиновића, као председника већа, Зорана Париповића и Драгиње Вујић, као чланова већа, са записничарем Надеждом Малкић Станисављевић, у кривичном предмету против **окривљених А. Г. из Н. С. и др.**, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности чл.288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из чл. 278 ст. 3 у вези ст.1 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца окривљеног А. Г. адвоката Н. З. из Н. С., бранилаца окривљеног С. С. адвоката Ј. Ј. и М. Л. из Н. С. и адвоката М. В. из Б., бранилаца окривљеног Д. Р. адвоката М. Л. и Д. М. из Н. С., браниоца окривљеног М. П. адвоката В. Б. из Н. С., те окривљених А. Г., С. С. и Д. Р., лично, изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Саду бр.К-272/12 од 23.06.2014.године, у седници већа одржаној дана 30.03.2015.године и 02.04.2015.године, у складу са чланом 447 ЗКП, у присуству заменика АЈТ Нови Сад, те окривљених А. Г., С. С., Д. Р. и М. П., те бранилаца адвоката Н. З. и адвоката др. С. Б. у замену за адвоката В. Б., а у делу седнице већа одржаној дана 02.04.2015.године и бранилаца адвоката Ј. Ј., адвоката М. Л., адвоката М. В. и адвоката Д. М., који су изостали са дела седнице већа одржане дана 30.03.2015.године а у вези чега су били уредно обавештени, већином гласова донео је

П Р Е С У Д У

I Усвајањем жалби Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног А. Г., а поводом жалбе окривљеног А. Г., лично, и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Новом Саду бр.К-272/12 од 23.06.2014.године, у делу одлука о кривичним санкцијама, тако што Апелациони суд у Новом Саду

1.Окривљеног А. Г. због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из чл.278 ст.3 у вези ст.1 Кривичног законика за које је оглашен кривим наведеном пресудом Вишег суда у Новом Саду, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну се урачунава време проведено у притвору од 01.04.2012.године до 23.06.2014.године.

2.Окривљеном С. С., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из чл.278 ст.3 у вези ст.2 и 1 Кривичног законика, за које је наведени окривљени оглашен кривим наведеном пресудом Вишег суда у Новом Саду, на основу чл.85 Кривичног законика **ИЗРИЧЕ** и меру безбедности забрана вршења угоститељске делатности у трајању од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

II Жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног А. Г. у преосталом делу, те жалбе бранилаца окривљених С. С., Д. Р. и М. П., као и окривљених А. Г., С. С. и Д. Р., лично, изјављене против пресуде Вишег суда у Новом Саду бр. К- 272/12 од 23.06.2014.године **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване, те се наведена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду бр.К-272/12 од 23.06.2014.године окривљени А. Г. и М. П. оглашени су кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст. 2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из чл.278 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика, а окривљени С. С. и Д. Р. оглашени су кривима због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл 288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивања опште опасности из чл.278 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 Кривичног законика, те је окривљени А. Г. осуђен на казну затвора у трајању од пет година, окривљени Д. Р. осуђен је на казну затвора у трајању од седам година, а окривљени С. С. и М. П. осуђени су на казне затвора у трајању од по девет година.

На основу чл.63 Кривичног законика наведеним окривљенима је у наведене казне затвора урачунато време проведено у притвору и то окривљенима А. Г., С. С. и Д. Р. од 01.04.2012.године, а окривљеном М. П. од 02.04.2012.године, а свим окривљенима до 23.06.2014.године.

На основу чл.258 ст.4 ЗКП оштећени Љ. П., Б. Д., Ј. Д., С. В., З. И., Р. А., М. А., Г. А., Д. М., Б. М. и Н. М. са својим имовинскоправним захтевима упућују се на грађанску парницу.

На основу чл. 262 ст. 2 ЗКП о трошковима кривичног поступка првостепени суд ће одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили Виши јавни тужилац у Новом Саду, браниоци свих окривљених, те окривљени А. Г., С. С. и Д. Р., лично.

Жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду изјављена је због одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама. У жалби је предложено да Апелациони суд у Новом Саду побијану пресуду преиначи на тај начин што ће све окривљене осудити на казне затвора у дужем временском трајању, те да се окривљеном С. С. изрекне мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности сходно чл.85 Кривичног законика.

Жалба браниоца окривљеног А. Г., адвоката Н. З. из Н. С., изјављена је из свих разлога предвиђених одредбама ЗКП са предлогом да се побијана пресуда преиначи и

окривљени ослободи од оптужбе за кривично дело које му се ставља на терет, или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба браниоца окривљеног С. С., адвоката Ј. Ј. из Н. С., изјављена је због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији. У жалби је предложено да Апелациони суд у Новом Саду окривљеног С. С. ослободи од оптужбе за кривично дело за које је побијаном пресудом оглашен кривим или да побијану пресуду укине и предмет врати другом већу првостепеног суда на поновни поступак и одлучивање.

Жалба браниоца окривљених С. С. и Д. Р., адвоката М. Л. из Н. С., изјављена је због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни. У жалби је предложено да Апелациони суд у Новом Саду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду, али другом судећем већу, на поновно одлучивање, или да по одржаном главном претресу или седници већа преиначи побијану пресуду тако што ће окривљене С. и Р. ослободити од оптужбе.

Жалба браниоца окривљеног С. С., адвоката М. В. из Б., изјављена је због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се иста преиначи и окривљени С. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Жалба браниоца окривљеног Д. Р., адвоката Д. М. из Н. С., изјављена је због битне повреде одредаба ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примена материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да побијана пресуда буде укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се иста преиначи и окривљени буде ослобођен од оптужбе.

Жалба браниоца окривљеног М. П., адвоката В. Б. из Н. С., изјављена је због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине у делу који се односи на окривљеног П. и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се одржи претрес пред другостепеним судом и побијана пресуда преиначи тако што ће окривљени П. бити ослобођен од оптужбе, или да побијана пресуда буде преиначена тако што ће окривљеном М. П. бити изречена блажа санкција.

Жалба окривљеног А. Г. изјављена је без навођења основа због којих се иста изјављује, с тим што из садржине жалбе проистиче да се иста изјављује због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да овај окривљени буде ослобођен од оптужбе.

Жалба окривљеног С. С. изјављена је због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да овај окривљени буде ослобођен од оптужбе, или да побијана пресуда буде укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба окривљеног Д. Р. изјављена је из свих законом предвиђених разлога, уз предлог да се побијана пресуда укине.

На жалбе које су поднели напред наведени браниоци и окривљени одговоре на жалбу поднело је Више јавно тужилаштво у Новом Саду са предлозима да се жалбе одбију као неосноване и да се потврди првостепена пресуда.

На жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Саду одговор на жалбу изјавила је бранилац окривљеног С. С., адвокат Ј. Ј., са предлогом да се та жалба одбије као неоснована у целости.

У писменом предлогу Апелационог јавног тужилаштва у Новом Саду бр. Ктж-57/15 од 10.02.2015.године, предложено је да се усвоји жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и да се првостепена пресуда преиначи у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако да се сви окривљени осуде на казне затвора у дужим трајањима, као и да се окривљеном С. С. уз казну изрекне и мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, а да се напред наведене жалбе бранилаца и окривљених одбију као неосноване.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа, одржаној у складу са чл. 447 ЗКП, у присуству заменика АЈТ Нови Сад, окривљених А. Г., С. С., Д. Р. и М. П., те бранилаца адвоката Н. З. и адвоката др. С. Б. у замену за адвоката В. Б., а у делу седнице већа одржаној дана 02.04.2015.године и бранилаца адвоката Ј. Ј., адвоката М. Л., адвоката М. В. и адвоката Д. М., који су изостали са дела седнице већа одржане дана 30.03.2015.године а у вези чега су били уредно обавештени, размотрио целокупне списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом, жалбе, одговоре на жалбу, објашњења дата на седници већа и предлог АЈТ Нови Сад, па је испитујући побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у складу са одредбом чл. 451 ст. 1 ЗКП, а и по службеној дужности у складу са одредбом чл. 451 ст. 2 тач. 1 ЗКП, нашао:

Жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног А. Г. су делимично основане, а остале жалбе су неосноване.

Жалбама бранилаца окривљених, као и окривљених који су лично изјавили жалбе, указује се на постојање већег броја битних повреда одредаба кривичног поступка. По оцени овог суда, од стране првостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка које се у тим жалбама наводе.

Тако се жалбама указује на дефинисање облика виности у изреци првостепене пресуде, на странама 5 и 6 исте, где се наводи да су: „... окривљени били свесни да услед њихових пропуста може да наступи конкретна опасност од избијања пожара и тиме и конкретна опасност за живот и тело људи и имовину већег обима, на шта су пристали, а олако држали да због њихових пропуста неће довести у опасност живот и тело људи и да неће наступити код више других лица смрт и телесне повреде услед пожара.“ Такође, жалбом браниоца адвоката Ј. Ј. се указује на неразумљивост изреке побијане пресуде, у делу на страни 3 исте, став 1, где се наводи: „... а сви нису поступили по прописима и техничким правилима о мерама заштите од пожара на месту где се окупљао велики број људи и тиме изазвали опасност за живот и тело људи и имовину већег обима.“

По оцени овог суда у конкретном случају ради се о недостацима побијане пресуде, али не таквим да изреку побијане пресуде чине неразумљивом, у смислу чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП, како се то неосновано указује жалбама, него је услед истих, по оцени овог суда, изрека првостепене пресуде само у одређеној мери, али не у битној мери, противречна сама себи. Наиме, из правне квалификације кривичних дела за која су окривљени оглашени кривима првостепеном пресудом, може се утврдити за која кривична дела су окривљени оглашени кривима те који облици виности из тога проистичу. Као што је напред наведено, окривљени А. Г. и М. П. су оглашени кривима због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивања опште опасности из чл. 278 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика, док су окривљени С. С. и Д. Р. оглашени кривима због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст.2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из чл.278 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 Кривичног законика. Из овога, као и из напред наведене дефиниције облика виности, се може утврдити да се сви окривљени оглашавају кривима због тога што су у односу на основна дела из чл. 278 ст. 3 у вези ст.1 Кривичног законика, а окривљени С. и Р. и из чл. 278 ст. 3 у вези ст. 2 Кривичног законика поступали са евентуалним умишљајем, а у односу на тежу последицу из чл.288 ст.2 Кривичног законика, сви окривљени су поступали тако да то представља свесни нехат. Такође, из напред наведених правних квалификација кривичних дела може се утврдити да се само окривљени С. и Р. оглашавају кривима за радње основног облика кривичног дела из чл. 278 ст. 3 у вези ст. 2 Кривичног законика.

С тим у вези, овај суд је имао у виду оно на шта се жалбама указује, а то је да се појам опасности за живот и тело људи у изреци побијане пресуде, а у вези са облицима виности, наводи и у оквиру појма основног дела и у оквиру појма теже последице. Међутим, из одредаба чл.288 и чл.278 Кривичног законика јасно је да је појам опасности за живот и тело људи релевантан само за основне облике дела из чл.278 Кривичног законика, а не и у односу на тежу последицу. Стога, без обзира што се тај појам у изреци побијане пресуде наводи и у оквиру теже последице, где није требао бити наведен, јасно је да се ради о појму који спада у основни облик дела у оквиру кога је правилно наведен. При томе, а као што је напред наведено, јасно је да у односу на основне облике дела и то сви окривљени у односу на основни облик дела из чл. 278 ст. 3 у вези ст. 1 Кривичног законика, а окривљени С. и Р. и у односу на основни облик дела из чл.278 ст.3 у вези ст.2 Кривичног законика, па и у односу на околност опасности за живот и тело људи поступају са евентуалним умишљајем, док у односу на тежу последицу у виду смрти више лица сви окривљени поступају из нехата.

У том смислу, овај суд налази да су неосновани жалбени наводи којима се указује да је због ових недостатака изрека побијане пресуде неразумљива. Као што је наведено, ови недостаци доводе до тога да је изрека пресуде противречна сама себи, само у одређеној мери, али не у битној мери. Међутим, а имајући у виду напред наведено, по оцени овог суда та противречност није таква да због ње није могуће испитати законитост и правилност првостепене пресуде. Стога овај суд налази да ти недостаци не представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, па самим тим не производе никакве процесне последице.

Оно на шта се такође жалбама указује као на неразумљивост изреке пресуде јесте и чињеница да су окривљени С. и Р. оглашени кривима за оба основна облика кривичног дела из чл.278 Кривичног законика, то јест и за радње из става 1 и за радње из става 2 наведеног члана. По оцени овог суда овакви жалбени наводи су неосновани. Наиме, окривљени С. и Р. су правилно оглашени кривима за једно кривично дело и то

кривично дело тешко дело против опште сигурности из чл.288 ст.2 Кривичног законика, а које је у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из чл.278 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 Кривичног законика. Дакле, ради се томе да су ови окривљени оглашени кривима за по једно кривично дело, а које дело се везује за основне облике тог дела који су напред наведени. Стога се, по оцени овог суда, у конкретном случају не може говорити о неразумљивости изреке побијане пресуде. Што се тиче тога које су радње окривљени С. и Р. предузели, то јест које од њих се могу подвести под основно дело из чл.278 ст.1 Кривичног законика, а које под основно дело из чл.278 ст.2 Кривичног законика.

Што се тиче побијања првостепене пресуде жалбама, у вези са временом извршења кривичних дела од стране окривљених, те указивања на неразумљивост изреке пресуде с тим у вези, то јест почетка времена извршења са датумомгодине, овај суд налази да је очигледно да то проистиче од дана када је између окривљеног Г. са једне и окривљених С. и Р. са друге стране закључен уговор о закупу предметног пословног простора, те од када почиње стање које на крају доводи до забрањене последице. У том смислу, овај суд налази да је такво одређење времена извршења кривичних дела у побијаној пресуди од стране првостепеног суда правилно, јер је како се то и утврђује у побијаној пресуди, тада пропуштено да се тим уговором регулишу обавезе по питању мера заштите од пожара, што се налази у склопу радњи извршења предметних кривичних дела. Стога ово не утиче на разумљивост изреке пресуде, нити представља битну повреду одредаба кривичног поступка како се то жалбама неосновано указује.

У погледу међусобних односа радњи окривљених С. и Р., које се тичу основних облика кривичних дела из чл.278 ст.1 и 2 КЗ, то јест које од радњи ових окривљених представљају радње основног облика дела из чл.278 ст.1 КЗ, а које радње основног облика дела из чл.278 ст.2 КЗ, овај суд налази да радње којима је створена конкретна опасност од избијања пожара, односно које су у узрочној вези са избијањем пожара представљају радње основног облика дела из чл. 278 ст. 1 КЗ, а радње које се тичу заштитних уређаја од пожара и радње које имају карактер непредузимања мера заштите од пожара представљају радње основног облика дела из чл.278 ст.2 КЗ, а у вези којих радњи су окривљени С. и Р. поступали као одговорна лица.

Неосновано се истиче у жалби браниоца окривљеног Г. да је првостепени суд прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 9 ЗКП тиме што је у побијаној пресуди навео решење Сектора за ванредне ситуације бр.217-1042/08, али је уместо датума 17.04.2008.године, навео датум 09.05.2008.године. По оцени овог суда, датум који се наводи у оптужници представља очигледну погрешку како то правилно констатује и првостепени суд, јер је решење под горњим бројем очигледно донето 09.05.2008.године, а што проистиче из документације која се налази у списима предмета, док је дана 17.04.2008.године вршена контрола Сектора за ванредне ситуације у ноћном бару „К.“. У том смислу, овај суд налази да првостепени суд на овај начин није повредио објективни идентитет оптужбе, односно није прекорачио оптужбу, него је само чињенично стање у првостепеној пресуди прилагодио ономе што је утврђено током доказног поступка, крећући се у оквиру истих животних догађаја, како је то и оптужницом стављено на терет.

Што се тиче жалбених навода браниоца адвоката Л. где се указује да увиђај није обављен од стране надлежног истражног судије, овај суд указује да у моменту вршења увиђаја свакако није могла бити позната прецизна правна квалификација кривичног дела, па ни да ли оно уопште постоји, па се у том смислу не може говорити о повреди

одредаба о надлежности. Поред тога, према члану 240 тада важећег ЗКП и истражни судија нижег суда је могао пре доношења решења о спровођењу истраге предузети поједине истражне радње за које постоји опасност од одлагања, а тиме и увиђај. То што је наредба о вештачењу донета на основу члана 113 ЗКП, а не на основу чланова 239 и 240 ЗКП, не утиче на законитост наредбе, јер је одредба члана 113 ЗКП општег карактера и покрива конкретну процесну ситуацију.

Што се тиче навода жалбе браниоца окривљеног П., а који се тичу браниоца по службеној дужности овог окривљеног у полицији, овај суд налази да у вези са тим није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 1 ЗКП, како се то неосновано том жалбом указује. Чињеница да није донето решење од стране МУП-а о постављању браниоца по службеној дужности, по оцени овог суда није од утицаја на суштинску чињеницу, а то је да је окривљени П. имао браниоца приликом саслушања у полицији, те да је и у том смислу његов исказ процесно ваљан. Такође, испитивањем браниоца који је био присутан саслушању овог окривљеног у полицији, адвоката С. А. на главном претресу у својству сведока, није повређена одредаба члана 93 став 1 тачка 2 ЗКП, јер овај сведок није испитиван на околности чије би изношење представљало повреду дужности чувања професионалне тајне, него на околности како је текло саслушање окривљеног П. у полицији, односно, у погледу веродостојности тог исказа наведеног окривљеног. У том смислу, испитивањем наведеног сведока на наведене околности, по оцени овог суда, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Неосновани су наводи жалбе браниоца окривљеног П. где се истиче да је овом окривљеном приликом саслушања у полицији повређено право на употребу матерњег језика, те да је тако учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст. 2 тач. 1 ЗКП. Наиме, у записнику о саслушању овог окривљеног у МУП РС ПУ Нови Сад од 02.04.2012. године изричито се наводи да окривљени изјављује да ће се изјашњавати на српском језику, а који записник су окривљени П. и његов тадашњи бранилац потписали без примедби. Шта више, овај окривљени се приликом саслушања пред истражним судијом Вишег суда у Новом Саду од 04.04.2012. године, када је присутан и његов садашњи бранилац, изјашњава да је српске националности. Код оваквог изјашњења окривљени остаје и на главном претресу од 24.01.2013. године када наводи да нема промена у његовим личним подацима датим код истражног судије. Исто овај окривљени наводи и на припремном рочишту од 10.02.2014. године као и на главном претресу од 05.03.2014. године. Стога не стоје жалбени наводи браниоца окривљеног П. да је овом окривљеном повређено наведено право, те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

У погледу начина извршења кривичног дела, овај суд указује да се радње дела из чл.278 ст.1 КЗ могу извршити чињењем или нечињењем, уколико постоји обавеза на чињење па се она не изврши. Што се тиче радњи дела из чл.278 ст.2 КЗ, из садржине напред наведене одредбе и из онога што је о томе напред наведено, јасно је да радње овог облика кривичног дела обухватају пропуштање поступања по обавезама које су наведене у овој одредби, а што се односи на одговорна лица.

Што се тиче виности окривљених на околности основног облика дела из чл.278 ст.3 КЗ, то јест да су радње дела из чл. 278 ст. 1 и 2 КЗ учињене на месту где је окупљен већи број људи, овај суд налази да из онога што је напред наведено о облицима виности проистиче да су окривљени у односу на основне облике дела и то сви окривљени у односу на дело из чл.278 ст.3 у вези ст. 1 КЗ, а окривљени С. и Р. и у односу на дело из

чл.278 ст.3 у вези ст. 2 КЗ поступали са евентуалним умишљајем, док је у односу на тежу последицу из чл.288 ст.2 КЗ код свих окривљених је постојао свесни нехат, при чему је евидентно код свих окривљених постојала свест о чињеници да се ради о месту где се окупља већи број људи, те је свест о тој чињеници обухваћена напред наведеним облицима виности, како у погледу основног облика дела, тако и у погледу теже последице.

У вези жалбених навода којима се побија првостепена пресуда у делу где се утврђују пропусти окривљеног Г. који није поступио по решењима Сектора за ванредне ситуације Управа за ванредне ситуације у Новом Саду, а која решења се наводе у првостепеној пресуди, овај суд налази да су такви жалбени наводи неосновани. Пре свега, по оцени овог суда, неосновани су жалбени наводи којима се побија законитост ових решења, односно овлашћење наведене управе да таква решења донесе. Наиме, ова решења су донета у смислу одредби чланова 12 и 14 тада важећег Закона о заштити од пожара (Службени гласник СРС 37/88). С тим у вези, правилан је став првостепеног суда, изнет на страни 82 првостепене пресуде, да су прописи који регулишу област заштите од пожара посебни прописи у односу на прописе који регулишу област планирања и изградње, те да се у конкретном случају чл. 12 и 14 Закона о заштити од пожара који је важио у то време могу и морају применити приликом вршења инспекцијске контроле а ради утврђивања да ли објекат поседује пројектно-техничку документацију у вези мера заштите од пожара и да ли су мере предвиђене у тој документацији заиста и спроведене, посебно ако се у конкретном случају узму у обзир чињенице да је према одбрани окривљеног Г. објекат више пута мењао намену, да јегодине изгорео до темеља па да је поново реконструисан, као и накнадно извршене реконструкције и адаптације. С тим у вези, правилно утврђује првостепени суд наведене чињенице, као и то да не стоје наводи одбране да су напред наведена решења Сектора за ванредне ситуације супротна члановима 160 и 161 Закона о планирању и изградњи (Службени гласник РС 47/2003 и др.). При томе, овај суд указује да се примена одредби чланова 12 и 14 Закона о заштити од пожара везују се не само за изградњу већ и за реконструкцију и адаптацију објеката. С тим у вези, одредбом чл. 2 ст. 1 тач.25 Закона о планирању и изградњи (Службени гласник РС 47/2003 и др.), предвиђено је да је реконструкција извођење грађевинских и других радова на објекту којима се: врши доградња, утиче на стабилност и сигурност објекта, мења технолошки процес, мења спољни изглед објекта, повећава број функционалних јединица, утиче на безбедност суседних објеката, саобраћаја, заштите од пожара и животне средине, мења режим вода, утиче на заштиту природног и непокретног културног добра, евидентирање непокретности, добра које ужива претходну заштиту, његове заштићене околине, осим конзерваторско-рестаураторских радова. Одредбом чл. 2 ст. 1 тач. 27 истог закона предвиђено је да је адаптација извођење грађевинских и других радова на постојећем објекту којима се врши промена организације простора у објекту, замена уређаја, постројења, опреме и инсталација истог капацитета којима се не утиче на стабилност и сигурност објекта, не мењају конструктивни елементи, не мења спољни изглед и не утиче на безбедност суседних објеката, саобраћаја, заштите од пожара и животне средине. Одредбом чл. 2 ст. 1 тач. 32 Закона о планирању и изградњи (Службени Гласник РС број 72/2009 и др.), који закон је ступио на снагу дана 11.09.2009.године, предвиђено је да је реконструкција извођење грађевинских радова на постојећем габариту и волумену објекта којима се: утиче на сигурност и стабилност објекта, мењају конструктивни елементи или технолошки процес, мења спољни изглед објекта или повећава број функционалних јединица. Одредбом чл. 2 ст. 1 тач. 34 истог закона предвиђено је да је адаптација извођење грађевинских и других радова на постојећем објекту којима се : врши промена организације простора у објекту, врши замена уређаја, постројења, опреме и инсталација истог капацитета, а којима се не

утиче на стабилност и сигурност објекта, не мењају конструктивни елементи, не мења спољни изглед и не утиче на безбедност суседних објеката, саобраћаја, заштите од пожара и животне средине. Из исказа окривљеног С. проистиче да је објекат који су он и окривљени Р. узели у закуп од окривљеног А. Г. био у лошем стању, те да су са Г. договорили да изврше улагања како би се објекат прилагодио намени за коју су хтели да га користе, да је локал радио само викендом, да је у мајугодине била бачена експлозивна направа у локалу која је нанела већу штету, након чега су поново оспособили локал за даљи ради и наставили са радом, да се у токугодине појавила потреба за реконструкцијом крова, односно кровне конструкције између осталог и због оштећења од поменуто експлозивне направе, те да је након тога вршена реконструкција електро-мреже коју је радио окривљени М. П. преко своје фирме „ П. е.“, да су том приликом практично замењени сви каблови новим, да је уграђена сва нова опрема итд. Према исказу окривљеног Р. проистиче да је након што су он и окривљени С. узели објекат у закуп, да је уложен новац у реновирање и опремање локала, извршено је једно велико сређивање у токугодине када је промењена комплетна унутрашњост локала, извршена је реконструкција крова, тако да је уложено између 150.000 и 180.000 евра, итд. Дакле, из ових исказа ових окривљених јасно је да су у ноћном бару „ К.“ у периоду који је претходио доношењу напред наведених решења Сектора за ванредне ситуације, вршени радови који се могу третирати као адаптација, или као реконструкција, а у смислу напред наведених законских одредаба. То даље значи да је, по оцени овог суда, било места примени чл. 12 и 14 Закона о заштити о пожара, јер се као што је напред наведено примена тих одредби везује поред осталог и за реконструкцију и адаптацију објекта. Имајући у виду садржину одредби чл. 160 и 161 Закона о планирању и изградњи (Службени гласник РС бр. 47/2003 и др.) то овај суд налази да те законске одредбе никако не искључују примену одредаба чл. 12 и 14 Закона о заштити од пожара у конкретном случају, нити утичу на законитост решења донетих од стране Сектора за ванредне ситуације, у вези чега је првостепени суд дао јасне разлоге на странама 68 и 69 првостепене пресуде, које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује. Стога овај суд налази да су неосновани жалбени наводи којима се тако нешто оспорава.

Што се тиче жалбених навода браниоца окривљеног Г. где се истиче да овом окривљеном нису уручена решења и записници Сектора за ванредне ситуације, овај суд је пре свега имао у виду, а у погледу решења бр. 217-1042/08 од 09.05.2008.године да је окривљени Г. у вези са овим изјавио: „ .. да је 2008.године приликом једне контроле инспекторки ППЗ која је донела решење да он изврши одговарајуће радове, односно уклони недостатке, указао...“. Такође, из документације се може видети да је окривљени Г. тражио одлагање поступања по овом решењу. У вези контроле истог Сектора из 2010.године, односно решења бр. 217-615/10 од 17.05.2010.године, из документације и исказа сведока М. Г. проистиче да је окривљени Г. у вези овог решења тражио и добио продужење рока за прибављање сагласности за техничку документацију. Исти сведок је навела да је у вези са оним што је наложено окривљеном Г. разговарала са њим, да је исти долазио код ње у канцеларију, да га је одвела код тадашњег шефа Р. С. итд. Све наведено, по оцени овог суда, јасно указује да је окривљени Г. био упознат са садржином наведених решења и са својим обавезама по основу њих, а што не би било могуће да та решења није примио.

Чињеница да окривљени Г. није у прекршајним поступцима кажњен због ових пропуштања, по оцени овог суда није од утицаја на одлуку о кривици окривљеног Г., као и окривљених С. и Р.. Пре свега, ради се о потпуно различитим ситуацијама и догађајима, с обзиром да предмет прекршајних поступака нису биле последице до којих је у конкретном случају дошло. У том смислу, овај суд налази да се не може радити о

пресуђеној ствари. Исто тако, исход прекршајних поступака није искључивао обавезе окривљених Г., С. и Р. по овом основу, тим пре што они по решењима Сектора за ванредне ситуације нису поступали ни пре доношења решења у прекршајним поступцима, нити то може бити од утицаја на одлуку о кривици ових окривљених. С тим у вези овај суд налази да то што су таква решења донета у тим поступцима, не значи да те обавезе наведених окривљених у том погледу нису постојале, него само да није било услова за прекршајно кажњавање окривљеног Г.

У вези са жалбеним наводима где се указује да се ради о тренутном, а на трајном кривичном делу а у погледу основног облика дела из члана 278 став 1 Кривичног законика, овај суд налази да ти жалбени наводи нису основани. Наиме, ситуација у овом кривичном предмету је таква да у дужем временском периоду није поступано у складу са прописима те да је то довело до тога да дође до избијања пожара и његовог распламсавања, о чему је напред било речи.

Што се тиче садржине и значаја инвестиционо-техничке документације, из исказа сведока С. Х., који је инспектор противпожарне заштите, проистиче шта је та документација требало да садржи. Овај сведок је навео да та документација у погледу мера заштите од пожара захтева постојање архитектонско – грађевинског пројекта, пројекта инсталација, водовода и канализације, хидрантске мреже, громобранске инсталације, као и сачињење елабората заштите од пожара који говори о томе да ли је потребна громобранска заштита, хидрантска мрежа, дојављивачи пожара, а о томе воде рачуна инспектори који раде на пројектној документацији. Такође, овај сведок је навео да би том документацијом требало утврдити који су материјали уграђени, да ли испуњавају одређене услове, односно да ли имају одговарајућу ватро-отпорност, те да такође том документацијом треба одредити степен и врсте заштите од пожара, а такође се наводе употребљени материјали и све остало што је неопходно са аспекта заштите од пожара. Недостаци у вези са овим констатују се у налазу и мишљењу И. за п. Н. С. од 15.08.2012.године по тачком 1.23.

С обзиром на изнето, овај суд налази да су непоступањем окривљених Г., С. и Р. по наведеним решењима, створени небезбедни услови за боравак гостију у локалу, те да због тога може да наступи конкретна опасност од избијања пожара, као и конкретна опасност за живот и тело људи и имовину већег обима. У конкретном случају радило се о непредузимању мера којима би се значајно смањио ризик од избијања пожара, а такође би се омогућило његово ефикасније гашење. Наведена решења гласила су на окривљеног Г., али то не искључује кривицу окривљених С. и Р. у вези са тим. Пре свега, окривљени Г. је у вези са овим имао обавезу јер је био власник објекта и на постојање те његове обавезе није од утицаја оно што су му говорили окривљени С. и Р. да ће они то урадити, поготово у ситуацији кад је видео да они те мере не предузимају. Исто тако, како уговором о закупу није било регулисано ко треба да изврши ове обавезе, оне су представљале обавезу како окривљеног Г., тако и купаца окривљених С. и Р.. Ово тим пре што из исказа окривљеног Г. проистиче да су окривљени С. и Р. практично преузели те обавезе на себе, дакле да су их били свесни, говорећи му : „ .. ћале, то је све наша обавеза, то ћемо све ми да одрадимо.“ У том смислу, а у вези са овим, постоји како одговорност окривљеног Г., тако и окривљених С. и Р.

Што се тиче дела побијане пресуде где се говори о обавези поступања у складу са чл. 11 тада важећег Закона о приватним предузетницима (Службени гласник РС 54/89 и др.), стоји чињеница да окривљени С. и Р. нису били у обавези да пре почетка обављања делатности прибаве акт надлежног органа о испуњености услова на наведене одредбе. Међутим, то ове окривљене није ослобађало одговорности да испоштују

обавезе предвиђене наведеном одредбом, него је само одредбом чл. 11 ст. 3 наведеног закона одређено да надлежни органи утврђују испуњеност прописаних услова у поступку редовног инспекцијског надзора у обављању тих делатности, а ради се о испуњавању услова у погледу безбедности. При томе, овај суд налази да си и у тој ситуацији окривљени С. и Р. били дужни да испуне све те услове, односно да примене све прописе с тим у вези.

Правилно утврђује првостепени суд да су окривљени С. и Р. били дужни да испуне услове из чл.13 тада важећег Правилника о разврставању, минималним условима и категоризацији угоститељских објеката (Службени гласник РС бр. 66/94 и др.), којом одредбом је предвиђено да угоститељски објекти морају да испуњавају прописане услове и у вези противпожарне заштите. Такође, правилно утврђује првостепени суд да су окривљени С. и Р. били дужни да поступе у складу са обавезама предвиђеним у чл. 24 ст. 3 и чл. 28 Закона о заштити од пожара (Службени гласник РС бр. 111/09), а које обавезе се односе на спровођење мера заштите од пожара. С тим у вези, правилно утврђује првостепени суд да је након ступања на снагу наведеног Закона о заштити од пожара, објекат у којем је радио ноћни бар „К.“ практично спадао у трећу категорију угрожености од пожара. Наиме, стоји чињеница да је овај објекат пре ступања на снагу наведеног закона спадао у четврту категорију угрожености од пожара. Међутим, ступањем на снагу наведеног закона предвиђене су три категорије објеката у погледу ризика од избијања пожара. То даље значи да је за „К.“ најповољније разврставање било у трећу категорију, то јест као објекат са извесним ризиком од избијања пожара, у складу са одредбом чл. 23 ст. 2 тач. 3 Закона о заштити од пожара те да не постоји могућност повољнијег разврставања за овај објекат, односно разврставања које би подразумевало мање обавезе у вези заштите од пожара, јер у том смислу постоје само три категорије. Такође, оваква категоризација овог објеката проистиче и из чл. 4 и 5 Уредбе о разврставању објеката, делатности и земљишта у категорије угрожености од пожара (Службени гласник РС 76/10) . Стоји чињеница која се истиче у жалбама бранилаца да је одредбом чл. 23 ст. 1 Закона о заштити од пожара предвиђено да Министарство унутрашњих послова врши категоризацију објеката према угрожености од пожара. Међутим, и по оцени овог суда то никако не може значити да је ноћни бар „К.“ и даље био у четвртој категорији угрожености од пожара, а поготово не да за тај објекат нису важиле никакве мере заштите од пожара. У вези жалбених навода да се радило и даље о објекту четврте категорије угрожености од пожара, овај суд налази да тако нешто нема упориште у прописима. Наиме, одредбом чл. 89 ст. 2 Закона о заштити од пожара (Службени гласник РС бр. 111/09) који је ступио на снагу 07.10.2010.године, предвиђено је да подзаконски прописи предвиђени овим законом донеће се у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона, а одредбом чл. 89 ст. 3 истог закона предвиђено је да до почетка примене подзаконских прописа из чл. 2 овог члана примењују се одредбе важећих подзаконских прописа које нису у супротности са одредбама овог закона. Такође, одредбом чл. 11 напред наведене уредбе предвиђено је да ступањем на снагу ове уредбе престаје да важи Уредба о основама, мерилима и условима за разврставање организација и органа у одговарајуће категорије угрожености од пожара (Службени гласник СРС бр. 58/89 и 4/90) а у складу са чл. 12 исте уредбе, иста је ступила на снагу дана 22.10.2010.године. То дакле значи да након ступања на снагу Закона о заштити од пожара и наведене уредбе није постојао никакав правни основ да се „К.“ третира као објекат четврте категорије угрожености од пожара. Стога овај суд налази да је правилан став првостепеног суда да су окривљени С. и Р. имали обавезу да предузму мере које су одређене у чл.28 Закона о заштити од пожара. Очигледно је да окривљени С. и Р. то нису учинили, односно нису предузели мере које су били дужни да предузму и које се наводе у првостепеној пресуди, то јест нису

организовали спровођење превентивних мера заштите од пожара, нити су донели правила заштите од пожара која се наводе у првостепеној пресуди.

Што се тиче извођења електро-радова у „К.“, односно радова на електричним инсталацијама, правилно утврђује првостепени суд да су ти радови изведени без електро-енергетске сагласности, односно без претходно припремљеног пројекта. Ово проистиче из налаза и мишљења вештака И. за п. Н. С. где се поред осталог наводи да је за такве радове била потребна комплетна документација која се састоји од електро-енергетске сагласности, пројекта електричних инсталација који би био рађен од стране лиценцираног пројектанта на бази енергетске сагласности, стандарда и прописа, овера (прихватање овог пројекта да су задовољене све мере заштите и стандарди од стране техничке контроле пројекта, документација извођења радова од стране лиценцираног извођача, документација о прегледу изведених радова од стране овлашћене институције, употребна дозвола за коришћење новоизграђене електроинсталације издата након техничког прегледа комисије), да таква документација осим пројекта изведеног стања из 2002.године која је потпуно застарела и не одговара у ничему стварном стању и пројекта громобранске инсталације објекта која није изведена не постоји. Такође, одредбом члана 145 став 1 и став 2 тачка 1 Закона о планирању и изградњи (Службени Гласник РС 72/2009 и др.), инвестиционо одржавање, реконструкција, адаптација, санација и уградња унутрашњих инсталација се врше на основу решења којим се одобрава извођење тих радова на основу идејног пројекта, односно главног пројекта, односно техничког описа и пописа радова за извођење радова. Одобрење за извођење радова издаје орган надлежан за издавање грађевинске дозволе. При томе, напред су наведене одредбе Закона о планирању и изградњи којима је дефинисано шта представља реконструкцију, а шта адаптацију. У том смислу, овај суд налази да је правилан став првостепеног суда изнет у побијаној пресуди, да су окривљени С. и Р. пропустили да траже одобрење за извођење радова од надлежног органа- Градске управе за урбанизам и стамбене послове сходно члану 145 Закона о планирању и изградњи (Службени гласник РС бр. 72/09 и др.), те да нису тражили, а с обзиром на наведено нису ни могли добити сагласност противпожарне полиције. По оцени овог суда од посебног је значаја чињеница да су радови на електричним инсталацијама извођени без пројекта сачињеног од стране лиценцираног пројектанта, а имајући у виду чињеницу да није обезбеђена заштита каблова од механичких оштећења те да су незаштићени каблови спроведени поред лако запаљивих предмета испод бине, па у том смислу постоји узрочна веза са избијањем пожара.

У вези узрока пожара правилно утврђује првостепени суд да је до пожара дошло испод бине, а да су узрок пожара кратки спојеви на напојним проводницима струјног разделника, те да је дошло до пет примарних кратких спојева, те је дошло до тога да су се упалили остаци јастука из сепареа испод бине и друге запаљиве материје. У погледу овог узрока пожара постоји сагласност између вештака НКТИЦ Б. и вештака И. за п. Н. С. Такође, вештаци из ових установа су сагласни да је до овога дошло услед оштећења инсталација, односно услед оштећења изолације електричних проводника.

Правилно утврђује првостепени суд, а полазећи од обављених вештачења, да је до тог оштећења дошло услед дејства глодара. При томе, вештаци НКТИЦ Б. дају више могућих узрока оштећења изолације, па с тим у вези наводе механичко оштећење, фабричку неисправност, истезање проводника, оштећење изазвано од стране глодара, дејство отвореног пламена или ужареног предмета итд. Вештаци И. за превентиву Н. С. су се изјаснили да је механизам настанка и развијања пожара био највероватније такав да су глодари којих је било у објекту нагризли изолацију на кабловском снопу испод бине, да је на тај начин на више места дошло до огољења проводника каблова, да је код

стављања тих каблова под напон, обзиром да није било додиривања између огољених места између жица то функционисало нормално, наступом плесача на бини дошло је до дрмања дасака и до вибрације кабловског снопа, огољени делови проводника у кабловском снопу дошли су на тренутке у међусобни контакт, што је изазвало варничење истовремено на више места дуж огољених проводника (нађено је пет примарних кратких спојева) и до заваривања проводника, варничење је упалило остатке јастука испод бине, пожар је у почетку димио па након разгоревања изазвао паљење дрвене конструкције испод бине и са доње стране подних дасака бине, вентилатори на галерији повлачили су дим горе што је узроковало да је горе било много заглаушивије него у доњем делу објекта, после отварања крова у циљу одвођења дима успостављена је јача циркулација ваздуха и дошло је до распламсавања пожара прво на бини, па после у целом објекту. При томе, вештаци наведене установе, а у вези са узроцима оштећења изолације на кабловима фабричке грешке искључују, с обзиром да не може бити у снопу на пет каблова на истом месту најмање пет фабричких грешака, оштећење утицајем топлоте (у пожару) топљењем и сагоревањем изолације се искључује, јер у том случају настају секундарни кратки спојеви, локално прегоревање малим пламеном на најмање пет места на дужини мањој од метра је мање вероватно, деловање хемијских супстанци које би отопиле изолацију на бази пвц се искључују из простог разлога што супстанце на које пвц није хемијски отпоран нису познате. Остају механичка оштећења изолације на снопу каблова на делу испод бине не дуже од један метар, у која спадају и оштећења од глодара, за који механизам оштећења изолације су се вештаци И. за превентиву Н. С. изјаснили као највероватнији, као што је напред наведено.

По оцени овог суда, а у вези са утврђивањем узрока пожара и оним што је у том погледу наведено у налазима и мишљењима наведених установа, овај суд налази да ту не постоји неусаглашеност између истих, те да првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка када је у вези са тим шта је изазвало оштећење изолације на кабловском снопу испод бине прихватио мишљење И. за п. Н. С.. Наиме, вештаци НКТЦ Б. се нису изричито изјаснили у вези са овим, односно навели су да се тачан узрок настанка кратких спојева не може утврдити, док је то учињено од стране вештака И. за п. Н. С. који су се изјаснили за напред наведени механизам као највероватнији, а који механизам није искључен од стране вештака НКТЦ Б.. У том смислу, по оцени овог суда, вештаци И. за п. Н. С. су се изјаснили о чињеници о којој вештаци НКТЦ Б. очигледно нису могли да се изјасне. Стога, по оцени овог суда, као што је напред наведено, између ових налаза не постоји противречност и неусаглашеност. О томе би се могло говорити да су вештаци НКТЦ Б. дали примат неком другом узроку оштећења изолације на кабловима, у односу на вештаке И. за п. Н. С., а што није случај, па самим тим као што је наведено не може се сматрати да међу овим налазима постоји противречност, нити је од стране првостепеног суда у вези са овим учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

С обзиром на наведено, овај суд налази да није потребно одређивање новог вештачења у погледу узрока пожара, како се то неосновано жалбама предлаже. Ово тим пре, што дејство глодара као узрок оштећења изолације на кабловима није искључено ни од стране вештака НКТЦ Б.. По оцени овог суда у наведеним вештачењима не постоје суштинске разлике које би оправдавале одређивање новог вештачења у погледу наведене околности.

Што се тиче жалбених навода бранилаца и окривљених где се указује да узрок пожара није правилно утврђен, те да је пожар настао паљењем материјала у центру пожара од упаљене прскалице која је у центар пожара доспела одбацивањем или случајним испуштањем посредством човека, а што је став који је изнет и у исказу

стручног саветника Д. Р., првостепени суд је у побијаној пресуди, на странама 284-287 дао оцену тог исказа, коју оцену у погледу напред наведене чињенице, тј., узрока пожара, прихвата и овај суд. Оно што додатно указује на овакав закључак, тј., на искључење прскалице као узрока пожара, јесте и налаз и мишљење И. за п. Н. С. од 15.08.2012. године, под 3. 11. где се наводи да прскалице по правилу бацају варнице које сагоревају у самом ваздуху, па њихов пад ни са мање висине не може упалити даску дебљине 50 мм, од којих је бина била направљена, **а с обзиром да је бина била прекривена итисоном, нису ни варнице ни прскалица могли пропасти испод бине, где је избио пожар.** Исто тако, вештак др Ј. Ц. је на записнику о главном претресу од 09.09.2013. године, страна 12, изјавио: „изолација се са мањим отвореним пламеном не може оштетити на пет места истовремено. Исто тако, прскалица није у могућности да развије толику топлоту и да отопи кабл и да настане кратак спој“. Дакле, из наведеног јасно проистиче да нити је прскалица могла изазвати таква оштећења изолације каблова која су довела до пожара, нити је уопште могла доспети до места које је утврђено као место где је избио пожар. Наиме, а као што је напред наведено из обављених вештачења јасно проистиче да је до пожара дошло испод бине, а на шта поред осталог, указује и чињеница да су након извршеног детаљног прегледа доње стране бине констатована далеко већа термичка оштећења на површинама дасака ближим поду објекта у односу на газеће површине истих дасака. Поред тога, не постоје било какви докази који би упућивали на коришћење прскалице као на узрок пожара. На тако нешто се не указује ни у исказима окривљених, ни исказима сведока, нити то проистиче из материјалних доказа.

Овај суд налази да је правилан став првостепеног суда изнет у разлозима првостепене пресуде на странама 297 и 298, а у вези са обавезом заштите каблова од механичког оштећења, када је нашао да се ради о правном питању, те да су се напојни каблови струјног разделника који су излазили у поду испод бине и то са стране бине која није била затворена морали заштитити посебном облогом, поред осталог и од дејства глодара јер и оштећења од глодара представљају једну врсту механичког оштећења од којих постоји обавеза заштите, у смислу чл.16 ст.1 Правилника о техничким нормативима за електричне инсталације ниског напона. Наиме, и овај суд налази да се не може прихватити део мишљења вештака Ц. да су каблови испод бине били у заштићеном простору, те да им није била потребна посебна заштита. Ово из разлога што то очигледно није било тако, те да ова чињеница у вези са тим где су се каблови налазили, није спречила да дође до механичког оштећења од стране глодара. Ова потреба заштите од механичког оштећења изазваног од стране глодара утолико је била потребнија, јер из исказа окривљених С. и П. јасно проистиче да су у објекту почеткомгодине, дакле пре критичног догађаја, уочена оштећења изолације од глодара, то јест да су били изгрижени каблови, односно огољени проводници, а што је несумњиво било познато окривљенима С., Р. и П., па је тим више било неопходно да се каблови заштите од таквог оштећења на прописан начин, што свакако није био ултра-звучни растеривач глодара који је поставио окривљени С.. Дакле, у конкретном случају постојала је врло реална и може се рећи велика могућност да поново дође до оштећења изолације на кабловима, а поготово ако се има у виду да се то у овом објекту већ дешавало. Очигледно да оваква опасност није адекватно схваћена, самим тим што нису предузете радње које су наведеним прописом предвиђене и које су морале бити предузете у складу са тим прописом. Стога се не може сматрати да су радови на електро-инсталацијама били стручно изведени од стране окривљеног П., самим тим што каблови нису били заштићени од механичког оштећења и што је директно и довело до пожара.

По оцени овог суда, неприхватљиво је понашање наведених окривљених у ситуацији где постоји врло реална могућност оштећења изолације на кабловима, са свим последицама које то може да произведе, где се ти каблови остављају практично без икакве заштите, уз велику могућност да услед тога дође до пожара, при чему „К.“ наставља са нормалним радом, уз окупљање више стотина људи сваке вечери када је овај бар радио. Овако понашање не може бити „покривено“ никаквим мишљењима вештака, јер чак и ако би се прихватило да није постојала могућност заштите каблова од глодара онда објекат свакако није смео радити и у њему се нису смели окупљати гости, јер је било евидентно да у условима када су електрични каблови без заштите и када постоји велика могућност њиховог оштећења, до кога је претходно и дошло, објекат је свакако био апсолутно небезбедан за посетиоце.

Такође, из налаза и мишљења И. за п. Н. С. јасно проистиче да у „К.“ нису биле спроведене прописане мере противпожарне заштите, да је на лицу места од 6 апарата за почетно гашење пожара С 6 (колико их је било код прегледа вршеног од стране МУП дана године) пронађено 4 апарата типа С9, од којих 3 неактивирани, да локација противпожарних апарата у објекту није била означена, а ни сам купац локала није знао где се апарати налазе, па је трчао на галерију, иако су се 2 апарата налазила иза завесе која је горела, коју је требало гасити и где су након пожара апарати нађени неактивирани. Затим се у вези са овим наводи да се у почетној фази ватра могла угасити противпожарним апаратима за гашење почетног пожара дувањем праха апарата у гнездо пожара испод бине, те да се почетни пожар могао угасити да је објекат имао стабилну хидрантску инсталацију, чије непостојање је Сектор за ванредне ситуације приликом прегледа вршеноггодине констатовао и захтевао да се изради и овери документација за заштиту од пожара која би уз друге мере садржавала и израду стабилне хидрантске инсталације за објекат. Такође, у налазу ове установе се наводи да су сами зидови ноћног клуба од лима били са унутрашње стране местимично обложени иверицом и декоративним тканинама, декоративне облоге на елементима сепареа и зидне облоге на зидовима и код степеништа биле су обложене сунђерастим материјалом који добро гори.

Правилно утврђује првостепени суд, да у време избијања и трајања пожара врата за случај нужде са задње стране локала у приземљу су била затворена и закључана са спољашне стране, на који начин нису били обезбеђени услови за евакуацију гостију, а што је у узрочној вези са наступелом последицом. Наиме, како се наводи у налазу и мишљењу И. за п. Н. С. од 15.08.2012. године, последњи став, при чему се очигледно мисли на оштећеног М. П., „жртва нађена у приземном делу ходника код тоалета (код врата за излаз у случају нужде) би се вероватно спасила да врата излаза за нужду нису била закључана и да су служила сврси“. На чињеницу да су врата за нужду откључана тек после пожара, сведоче сама врата, која су са спољне стране потпуно бела и неочађављена, а са унутрашње стране су чађава.

Овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио постојање узрочности између пропуста окривљених и последица до којих је то довело, то јест у виду стварања конкретне опасности од пожара, те избијања пожара и у крајњој линији губитка живота шест лица. Овде се иначе ради о специфичној врсти узрочности, с обзиром да се ради о тзв. кривичним делима нечињења. По оцени овог суда, за постојање узрочности код оваквих дела потребно је да је повезаност између пропуштања и последице кривичног дела таква да постоји велика вероватноћа да последица не би наступила да су предузете радње које су се морале предузети, односно да би предузимањем таквих радњи, по правилу, биле избегнуте последице. У том смислу, пропусти окривљених Г., С. и Р. су у узрочно-последичној вези са стварањем конкретне опасности од пожара и избијања

пожара, а који пропусти се односе на необезбеђивање инвестиционо-техничке документације у погледу мера заштите од пожара. Као што је напред наведено, та документација је поред осталог требала да утврди који су материјали уграђени, да ли испуњавају одређене услове, односно да ли имају одговарајућу ватро-отпорност, да ли постоји веће присуство лако запаљивих материјала и тако даље. При томе, а што је такође напред наведено из налаза и мишљења И. за п. Н. С. проистиче да су зидови ноћног клуба од лима била са унутрашње стране местимично обложени иверицом и декоративним тканинама, декоративне облоге на елементима сепареа и зидне облоге на зидовима и код степеништа биле су обложене сунђерастим материјалом који добро гори, а што је очигледно допринело распламсавању пожара. Дакле, из овог јасно проистиче да би у случају да је била прибављена инвестиционо-техничка документација у погледу мера заштите од пожара, те да су те мере биле спроведене, постојала велика вероватноћа да ови пропусти буду отклоњени, односно да до њих не дође, те да не дође до последица до којих је дошло, то јест да би се то по правилу избегло. Исто важи и за пропуштање окривљених С., Р. и П. у вези са чињеницом да су у „К.“ извођени радови на електроинсталацијама, које је изводио окривљени П., при чему је напред наведено шта се у вези са тим радовима наводи у налазу и мишљењу И. за п. Н. С. Овакво пропуштање је таквог карактера да се може сматрати да би, да су биле предузете све мере које су наведене од стране вештака наведене установе, а нарочито да је пројекат електричних инсталација рађен од стране лиценцираног пројектанта, постојала велика вероватноћа да до пожара не дође, односно по правилу до пожара не би дошло. Ово стога, а што је такође напред наведено, што је окривљени П. пропустио да каблове заштити од механичких оштећења, што је директно довело до оштећења изолације на кабловима, до настанка кратких спојева на истима и до пожара. Такође, из исказа окривљеног П. проистиче, „да су испод бине били јастуци који су били по сепареима и то је било нагурано испод бине и коме је како сметало тако је и склањао“. У налазу вештака И. за п. Н. С. проистиче да је варничење упалило остатке јастука испод бине, па је очигледно и ова чињеница у узрочној вези са избијањем пожара, а у погледу исте постоје пропусти окривљених С. и Р. као купаца и окривљеног П. који је спроводио незаштићене каблове поред ових предмета. Иначе, на чињеницу да су се наведени предмети налазили испод бине и допринели избијању пожара, указује поред исказа окривљеног П. и део налаза и мишљења И. за п. Н. С. од 05.07.2013. године, страна 12 где се наводи: „испод бине се морало налазити неко лако запаљиво и растресито средство које се снопом варница могло запалити (морска трава, спужвасте материје и слично). Сама дрвена конструкција бине се с обзиром на масивност греда и дасака није могла запалити ни варницама, ни неким краткотрајним пламеном“. Дакле, чињеница је да каблови нису били заштићени од механичких оштећења, те да су такви каблови били спроведени у непосредној близини лако запаљивих предмета, што је у узрочној вези са избијањем пожара. При томе, а што је напред наведено, овај суд налази да постоји велики степен вероватноће да би тако нешто било избегнуто, да је пројекат електричних инсталација рађен од стране лиценцираног пројектанта. С тим у вези, и окривљени П. наводи да није било извршено испитивање електро-инсталација од стране овлашћених лица, при чему је овај окривљени, као лице које се професионално бави електричарским радовима свакако знао да је пројекат електричних инсталација морао бити рађен од стране лиценцираног пројектанта. Ово тим пре, ако се има у виду оно што се десило кратко време пре критичног догађаја, када је изгорела главна склопка у техничкој соби и дошло је до нестанка електричне енергије.

Поред тога, овај суд налази и да је правилно првостепени суд утврдио да окривљени С. и Р. нису поступили по прописима и техничким правилима о мерама заштите од пожара. То се пре свега односи на оно што је напред наведено у вези

инвестиционо-техничке документације а која документација се бави и хидрантском мрежом. При томе, из налаза и мишљења И. за превентиву Н. С. проистиче да се почетни пожар могао угасити да је објекат имао стабилну хидрантску инсталацију чије непостојање је Сектор за ванредне ситуације приликом прегледа вршеноггодине констатовао и захтевао да се изради и овери документација за заштиту од пожара која би уз друге мера садржавала и израду стабилне хидрантске инсталације за објекат. Дакле, непредузимањем ових мера заштите од пожара створена је критичном приликом конкретна опасност за живот и тело људи, јер би очигледно пожар могао бити угашен и самим тим избегнуте последице у виду смрти шест лица да је таква инсталација постојала. Такође, исти значај има и пропуштање окривљених С. и Р. да поступе у складу са прописима који су наведени на страни 4 изреке побијане пресуде а нарочито пропуштање спровођења превентивних мера заштите од пожара и то са потребним бројем лица стручних оспособљених за спровођење наведених мера. Такође, постоје пропусти ових окривљених у вези против-пожарних апарата, а који су напред наведени. Све наведено, по оцени овог суда, указује да у ноћном бару „К.“ није постојала практично никаква организација поступања у случају пожара, нити су постојали сви потребни технички уређаји за гашење пожара, нити у довољном броју, што је све утицало на то да пожар не буде благовремено угашен нити су били обезбеђени сви услови за безбедну евакуацију гостију, те је тиме створена конкретна опасност за живот и тело људи и имовину већег обима и дошло је до последица које су констатоване у првостепеној пресуди.

Што се тиче окривљеног Д. Р. овај суд прихвата разлоге које је у вези са кривицом овог окривљеног изнео првостепени суд на странама 101 и 102 првостепене пресуде, а који указују на то да је овај окривљени био упознат са свим аспектима рада ноћног клуба „К.“. На ово поред осталог, а у вези инвестиционо-техничке документације указује и исказ окривљеног Г. који је у вези овог изјавио да су му окривљени С. и Р. говорили : „ .. ћале, то је све наша обавеза, то ћемо све ми да одрадимо“, из чега по оцени овог суда проистиче да је окривљени Р. био упознат са обавезама које су с тим у вези постојале. Надаље, из исказа овог окривљеног проистиче, као што то правилно наводи и првостепени суд, да је овај окривљени био детаљно упознат са радом ноћног клуба „К.“. При томе, овај окривљени наводи све радове који су извођени у „К.“, па и радове на електроинсталацијама, зна за доласке инспекција, зна за ангажовање електричара окривљеног П., зна за проблем са струјом који је био неколико недеља пре критичног догађаја, а о чему говори у свом исказу. При томе, по оцени овог суда, нелогично је и неуверљиво да овај окривљени зна за читав низ радњи и догађаја у вези рада „К.“, као што је напред наведено, а не зна управо за оно што га директно терети, а то су инвестиционо-техничка документација и начин извођења радова на електроинсталацијама, као и проблеми у вези са тим. Све наведено, као и улога коју је овај окривљени имао у ноћном клубу „К.“, јасно указује на исправност напред наведеног закључка првостепеног суда, као и на то да овај окривљени не може избећи кривицу тиме што наводно није био упознат са неким догађајима у вези рада „К.“. При томе, за овог окривљеног, као и за друге окривљене не може бити оправдање евентуално непознавање неких законских или подзаконских прописа, као што то правилно утврђује првостепени суд на страни 83 првостепене пресуде, јер би се у том случају поставило питање сврхе доношења и примене закона и других прописа.

У вези жалбених навода којима се оспорава својство одговорних лица за окривљене С. и Р., овај суд пре свега налази да се појам одговорног лица у конкретном случају мора шире тумачити него што је то учињено сада важећом одредбом чл.112 ст. 5 Кривичног законика. Наиме, наведеном одредбом дефинисан је само појам

одговорног лица у правном лицу. То значи да наведеном одредбом није обухваћен појам одговорног лица изван правног лица, а што је управо случај у конкретној ситуацији, с обзиром да је „К.“ предузетничка радња. У том смислу, овај суд налази да тај појам у конкретном случају треба шире тумачити, то јест да је одговорно лице оно лице које према прописима има положај гаранта и дужно је да предузме одређено чињење. С обзиром да се овде ради о мерама заштите од пожара, то онда појам одговорног лица треба тумачити у складу са прописима који регулишу ту материју. У конкретном случају то су одредбе Закона о заштити од пожара. Тако је одредбом чл. 1 ст. 1 Закона о заштити од пожара (Службени гласник СРС бр. 37/88) који је важио до 07.10.2010.године, предвиђено да заштиту од пожара организују и обезбеђују њено спровођење, поред осталих „ радни људи и грађани“. Исто тако, одредбом чл. 3 Закона о заштити од пожара (Службени гласник РС бр. 111/2009) који је ступио на снагу 07.10.2010.године, предвиђено је да су субјекти заштите од пожара државни органи, органи Аутономне покрајине, органи јединица локалне самоуправе, привредна друштва, друга правна и физичка лица. Дакле, из ових одредаба јасно је да и физичка лица могу бити одговорна за мере заштите од пожара, те да у смислу наведених законских одредаба могу имати статус одговорних лица, а у вези са радњама дела из чл. 278 ст. 2 КЗ. Стога овај суд налази да су и окривљени С. и Р. имали такав статус, без обзира што се у конкретном случају радило о предузетничкој радњи, јер као што је речено, такве обавезе и такво својство могу имати и физичка лица, па самим тим и предузетник, као и физичко лице које у предузетничкој радњи фактички обавља одређене послове, односно фактички је сувласник те радње. У овом случају, окривљени С. је био предузетник, то јест оснивач и лице овлашћено за заступање и потписивање ноћног бара „ К.“ као предузетничке радње. Што се тиче окривљеног Р., исти је фактички био сувласник заједно са окривљеним С. наведеног ноћног бара, обојица су били закупци пословног простора у којим је радио тај бар, зараду су делили на једнаке делове, а између њих нису уговором биле дефинисане обавезе на такав начин да би окривљени Р. био изузет од обавеза у вези са мерама заштите од пожара, нити је одређено да би то била искључиво обавеза окривљеног С. У том смислу, овај суд налази да су окривљени С. и Р. у ноћном бару „ К.“ били одговорна лица, а у погледу радњи које су предвиђене одредбом чл. 278 ст. 2 КЗ те да су ови окривљени нечињењем у том погледу, које правилно утврђује првостепени суд, остварили обележја основног облика дела из чл. 278 ст.3 у вези ст.2 КЗ.

У погледу облика виности окривљених, овај суд прихвата став првостепеног суда, односно разлоге које је у вези са тим тај суд изнео на странама 346 и 347 првостепене пресуде, када је нашао да су у односу на основне облике кривичног дела изазивање опште опасности и то окривљени Г. и П. из чл.278 ст.3 у вези ст.1 Кривичног законика, а окривљени С. и Р. из чл.278 ст. 3 у вези ст. 2 и 1 Кривичног законика поступали са евентуалним умишљајем. С тим у вези, овај суд посебно указује на разлоге изнете од стране првостепеног суда да окривљени у дужем временском периоду нису поступали по прописима и техничким правилима о мерама заштите од пожара на месту где се окупљао велики број људи, при чему се наводе прописи који нису поштовани, а који су наведени и били су предмет оцене и у претходном тексту ове одлуке овог суда. Правилно закључује првостепени суд, на страни 347 побијане пресуде да су окривљени оваквим својим понашањем прихватили повећани ризик да се проузрокује последица, односно да се њиховим понашањем оствари кривично дело, што узимајући у обзир дужи временски период оваквог понашања, практично извођење свих радова без иједне дозволе и одобрења надлежних органа, несразмеру уложених средстава у друге намене које се односе на делатност објекта у односу на средства уложена за обезбеђење и спровођење мера заштите од пожара (набавка 6 против-пожарних апарата), изостанак било какве организације у случају наступања ванредне

ситуације – пожара, која би се огледала у тачном дефинисању конкретних обавеза појединих запослених, а пре свега лица која су задужена за употребу противпожарних апарата, указују на пристајање да се изазове опасност за живот и тело људи на месту на коме се окупља већи број људи, а тиме и на евентуални умишљај. Поред тога, оно што додатно указује на овакав облик виности у односу на окривљене С. Р. и П., јесу и напред наведене чињенице, а то су да је као што је напред наведено кратко време пре критичног догађаја у објекту ноћног бара „К.“ дошло до мањег пожара, да су у објекту ноћног бара „К.“ почетком 2012. године, дакле, у кратком периоду пре критичног догађаја, уочена оштећења изолације на електричним проводницима од глодара, па је тим више било неопходно да се електрични проводници заштите од таквих оштећења на прописан начин. Ово додатно указује да је постојала велика вероватноћа и могло се очекивати да дође до оштећења изолације на електричним проводницима, а поготово ако се има у виду да се то већ дешавало, а као што је напред наведено нису предузете радње које су биле прописане и којима је требало заштити изолацију на електричним проводницима од механичких оштећења. Стога и ове чињенице указују на поступање окривљених С., Р. и П. са евентуалним умишљајем у односу на основне облике дела.

У вези жалбених навода који се односе на поступање ватрогасно-спасилачке јединице критичном приликом, те евентуалних пропуста у том поступању овај суд се у овој пресуди неће детаљно бавити тим питањем. Пре свега, став је овог суда да је то питање које претходно треба да се реши у поступку против лица која су као ватрогасци учествовали у акцији гашења пожара и спасавања критичном приликом, при чему је евидентно да то није предмет поступка у овом кривичном предмету. С тим вези, овај суд у суштини прихвата став првостепеног суда на страни 322 побијане пресуде, а пре свега да поступање припадника ватрогасно-спасилачке јединице Нови Сад није довело до прекида узрочно последичне везе између радњи окривљених и наступеле последице. Наиме, овај суд сматра да су узроци сви релевантни услови, тј., они без којих не би наступила последица. У конкретном случају, са великим степеном вероватноће односно готово извесно, може се сматрати да последица не би наступила без пропуштања окривљених, а што је напред наведено. У том смислу, овај суд налази да анализа поступања ватрогасно-спасилачке јединице није од утицаја на одлуку о кривици окривљених. Стога се не може сматрати да се пресуда заснива на анализи поступања ватрогасно-спасилачке јединице, јер се на овај начин не утврђује никаква одлучна чињеница. С обзиром на наведено, овај суд налази да тиме што је као доказ у поступку пред првостепеним судом коришћена наведена анализа није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 1 ЗКП, како се то неосновано указује жалбом браниоца адвоката М. Л., јер се не може сматрати да се на том доказу заснива пресуда, односно по оцени овог суда очигледно је да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Што се тиче жалбених навода којима се указује на понашање оштећених критичном приликом и на њихов евентуални допринос наступању последице, овај суд пре свега указује да и у вези са овим налази да понашање оштећених након избијања пожара свакако није било такво да би довело до прекида узрочно последичне везе између радњи окривљених и наступеле последице. С тим у вези, правилно је првостепени суд утврдио чињенице на основу налаза и мишљења вештака др С. П., која се изјаснила о томе да је у конкретној ситуацији код оштећених постојао страх најјачег интензитета. Овај вештак је навела, а што правилно констатује првостепени суд на странама 336 и 337 првостепене пресуде, да се у судској психијатрији познаје афективно стање страха у трауматичним ситуацијама, као што су на пример пожари и земљотреси, где може доћи до масовног повређивања и смртног исхода и практично ту се говори о афективном стању страха најјачег интензитета, то је самртни страх, то је

емоција страха која се трпи у моменту предстојеће смрти, која се јавља баш у тим ситуацијама, када дође до гушења, до наглог поремећаја срчаног рада, губитка делова тела и тако даље, и постоји још једно афективно стање страха које се дешава у великим катастрофама и несрећама и које је такође по квалитету и интензитету специфично, а то су панична стања и то је страх најјачег интензитета где се психичком индукцијом претпостављене животне опасности страх преноси од једног до другог учесника и добија на интензитету и на тај начин та афективна стања у битном степену компромитују у том моменту психичке функције и утичу на даље понашање. С тим у вези овај вештак је навела да постоје и квалитативне измене поремећаја стања свести које могу бити органски условљене, а које се јављају код акутних интоксикација, а такође и код реакција на тежак стрес у смислу постојања конфузности, пометености, збуњености, такође смањена је могућност реаговања, лабилност афекта, сугестилност и тд. Овај вештак даље анализира пре свега понашање оштећеног Р. В., и утицај тог понашања на друге оштећене критичном приликом, те закључује да је том приликом међу оштећенима наступило афективно стање страха највишег интензитета и да је настала паника, да се ради о младим особама душевно здравим, интелектуалцима, али не може личност на одређену трауматичну ситуацију, на стрес да се припреми, те је мишљење вештака да је сасвим сигурно да би сви да се нађу у таквој ситуацији реаговали са страхом највишег интензитета и панике. Стога овај суд налази да све наведено указује да се не може говорити о било каквом пропусту покојних оштећених, нити о неком њиховом доприносу настанку последице у виду њихове смрти, нити то може на било који начин умањивати или искључивати кривицу окривљених.

Што се тиче одређених чињеница које се наводе у првостепеној пресуди и које су предмет побијања жалбама, овај суд се тим чињеница није посебно бавио, налазећи да се не ради о одлучним чињеницама. Наиме, под одлучним чињеницама требало би разумети чињенице на којима се непосредно темељи примена материјалног или формалног кривичног закона у одређеним кривичном предмету. С тим у вези, овај суд налази да није одлучна чињеница то да ли су каблови били спроведени преко ивице бине до струјног разделника, или је то учињено кроз отвор на бини. Чак и ако се прихвати да су ти каблови били спроведени кроз отвор на бини, то по оцени овог суда није од утицаја на примену закона тј., на одлуку о кривици окривљених. Наиме, као што је напред наведено до пожара је дошло на кабловима испод бине, који нису били адекватно заштићени, те је дошло до оштећења изолације на њима. У том смислу, овај суд налази да је то одлучна чињеница, а не којим путем су каблови били спроведени до струјног разделника. Исто тако, чињеница о томе када је дошло до обавештавања ватрогасне службе, такође по оцени овог суда није одлучна чињеница, а имајући у виду оно што је напред наведено у вези са поступањем ватрогасно-спасилачке јединице. Такође, ово важи и за чињенице које се наводе у првостепеној пресуди, а које се односе на неистичање плана евакуације на видљивом месту, то да је излаз за евакуацију водио у двориште предузећа у којем је складиштен грађевински материјал, те на то да гости нису путем разгласа били обавештени да напусте локал. Исто важи и за наводе првостепене пресуде да је створена опасност за имовину већег обима, с обзиром да је већ самим радњама које су у узрочној вези са избијањем пожара, те пропуштањима која су обухваћена основним обликом дела из члана 278 став 2 КЗ, створена конкретна опасност за живот и тело људи, те је дошло и до наступања теже последице у виду смрти шест људи, у ком смислу су у радњама окривљених остварена обележја кривичних дела за која су оглашени кривима.

С обзиром на изнето, овај суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на тако утврђено чињенично стање правилно применио одредбе Кривичног законика, када је нашао да се у радњама окривљених стичу сва

битна обележја кривичних дела за која су оглашени кривима и то у радњама окривљених А. Г. и М. П. сва битна обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, а у радњама окривљених С. С. и Д. Р. кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 2 Кривичног законика, у вези кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези става 2 и 1 Кривичног законика.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлука о кривичним санкцијама, овај суд пре свега налази да је првостепени суд правилно утврдио олакшавајуће околности на страни окривљених. У том смислу, окривљеном А. Г. као олакшавајуће околности су цењене личне прилике овог окривљеног које се огледају у годинама старости и чињеници да му је нарушено здравствено стање, те да до сада није осуђиван. Окривљеном С. С. и М. П. су као олакшавајуће околности цењене чињенице да су очеви по двоје деце и да до сада нису осуђивани, а окривљеном Д. Р. су као олакшавајуће околности цењене чињенице да је отац троје деце и да до сада није осуђиван. При томе, у личним податцима за окривљеног Р. је очигледном омашком наведено да је раније осуђиван, иако из извода из казнене евиденције јасно проистиче да овај окривљени раније није осуђиван.

У односу на окривљеног А. Г., испитујући одлуку о казни на коју је овај окривљени осуђен по жалби његовог браниоца, а и по службеној дужности поводом жалбе коју је овај окривљени лично изјавио, у смислу члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, овај суд налази да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни овог окривљеног које се тичу његових година старости (сада има 71 годину), као и чињеницу да је овом окривљеном нарушено здравствено стање. У том смислу, овај суд је нашао да треба преиначити првостепену пресуду у погледу казне на коју је осуђен окривљени А. Г., а имајући у виду напред наведене олакшавајуће околности, те степен кривице овог окривљеног и тежину извршеног кривичног дела, те да овог окривљеног треба осудити на казну затвора у краћем трајању него што је то учињено првостепеном пресудом. Стога је овај суд окривљеног А. Г. осудио на казну затвора у трајању од четири године. При томе, овај суд налази да је ова казна примерена свим околностима како оним које се тичу личности окривљеног, тако и околностима критичног догађаја, а пре свега тежини наступеле последице, те да у том смислу није оправдано блаже кажњавање окривљеног Г. него што је то учињено овом пресудом.

Што се тиче осталих окривљених, а у вези њихових жалби и жалби њихових бранилаца, као и по службеној дужности, овај суд налази имајући у виду напред наведене олакшавајуће околности у односу на ове окривљене, као и тежину извршених кривичних дела и степен кривице окривљених, да су правилно одмерене казне окривљенима С., Р. и П. од стране првостепеног суда, тако што су окривљени С. и П. осуђени на казну затвора у трајању од по девет година, а окривљени Р. је осуђен на казну затвора у трајању од седам година. При томе, овај суд је посебно имао у виду тежину наступеле последице, тј., чињеницу да је критичном приликом живот изгубило шест људи, због чега налази да нема основа за блаже кажњавање ових окривљених. По оцени овог суда, таквим казнама биће постигнута општа сврха кривичне санкције из члана 4 Кривичног законика као и сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика, односно циљеви специјалне и генералне превенције. Исто важи и за казну на коју је овом пресудом осуђен окривљени Г. и која је напред наведена.

Овај суд налази да су неосновани наводи жалбе ВЈТ у Новом Саду којом се предлаже да сви окривљени буду осуђени на казну затвора у дужем временском трајању. Овај суд је напред већ изнео разлоге којима се руководио приликом

одлучивања о жалбама у делу који се односи на одмеравање казни окривљенима, па у том смислу налази да имајући у виду олакшавајуће околности на страни окривљених не би било оправдано њихово строжије кажњавање, него што је то напред наведено, а полазећи од циљева предвиђених одредбама чланова 4 и 42 Кривичног законика.

Основано се жалбом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду побија првостепена пресуда, а везано за чињеницу да том пресудом окривљеном С. С. није изречена предложена мера безбедности из члана 85 Кривичног законика. Наиме, евидентно је да од стране овог окривљеног направљен већи број пропуста у вези са обављањем угоститељске делатности, а који се састоје у непримењивању више прописа, а што је довело до последице која је утврђена у првостепеној пресуди. У том смислу, овај суд налази да би даље вршење угоститељске делатности од стране окривљеног С., било опасно, па је стога преиначена првостепена пресуда у том погледу, тако што је окривљеном С. на основу члана 85 Кривичног законика изречена мера безбедности забрана вршења угоститељске делатности у трајању од три године. Трајање ове мере безбедности овај суд је одмерио у складу са свим околностима конкретног случаја.

Са изнетих разлога, а поступајући у складу са одредбама чланова 457 и 459 став 1 ЗКП овај суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар:

Надежда Малкић-Станисављевић

Председник већа-судија:

Драгољуб Вујасиновић с.р.
Зто: